

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Faisala Husseiniho v právní věci žalobkyně: **M. A.** zastoupená JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Karlovo náměstí 287/18, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 6. 2025, č. j. 13 Az 11/2025-27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 4. 2025, č. j. OAM-1542/ZA-ZA11-P15-2024, zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany dle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „*zákon o azylu*“), jelikož žádost o udělení mezinárodní ochrany shledal nepřipustnou ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 9. 6. 2025, č. j. 13 Az 11/2025-27, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Městský soud uvedl, že žalobkyně žádala o mezinárodní ochranu opakovaně, přičemž aby byla opakovaná žádost přípustná, musí v ní být uvedeny takové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. Žalobkyně však ve své opakované žádosti žádné nové azylově relevantní skutečnosti neuvedla, a městský soud se tak ztotožnil s žalovaným, že je žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná. Současně konstatoval, že žalovaný zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a obstaral si relevantní a aktuální informace o zemi původu žalobkyně.

[4] Tvzení žalobkyně, že jí hrozí v zemi původu nebezpečí, neboť je příslušnicí Svědků Jehovových, městský soud nepovažoval za nové. Žalobkyně v řízení o udělení azylu dne 20. 11. 2024 uvedla, že víru Svědků Jehovových vyznává již asi tři roky. Tato skutečnost jí tak musela být známa již dne 9. 3. 2022 při poskytnutí údajů k její předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V dřívějším azylovém řízení však uvedla, že je pravoslavného vyznání. K dotazu žalovaného, proč tuto skutečnost neuvedla již v předchozím řízení, žalobkyně sdělila, že Svědkové Jehovovi spadají pod křesťanskou víru a jelikož nevěděla, že jsou v Ruské federaci stíháni, více se o uvedené nezajímala. I to dle městského soudu svědčilo o tom, že žalobkyně měla vyznávat víru Svědků Jehovových již v době podání první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Městský soud měl navíc shodně s žalovaným za to, že žalobkyně tuto skutečnost v nynějším řízení uvedla účelově, neboť se domnívala, že povede k meritornímu posouzení její žádosti.

[5] Žalobkyně dále uvedla, že v Ruské federaci již nikoho nemá, jelikož se její matka přestěhovala do Spolkové republiky Německo. K tomu městský soud konstatoval, že v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (kterou konkrétně citoval) není tato skutečnost pro řízení o udělení mezinárodní ochrany relevantní. Městský soud si byl vědom rovněž povinnosti aplikovat zásadu *non refoulement*, nicméně žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, proč by jí v zemi původu mělo hrozit pronásledování či vážná újma. Městskému soudu nebyly takové skutečnosti známy ani z úřední činnosti. Návratem žalobkyně do země původu po dlouhém pobytu v zahraničí a jejími aktivitami spojenými s nesouhlasem s probíhající vojenskou invazí na Ukrajině se žalovaný zabýval již v předchozím řízení.

[6] Proti rozsudku městského soudu podává žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatelka namítá, že je napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Městský soud se dostatečně nezabýval konkrétní situací stěžovatelky, namísto toho jen převzal argumentaci žalovaného a zaměřil se na absenci tvrzení nových skutečností. Stěžovatelka přitom přdestřela důvody podání žádosti, které mohly odůvodňovat udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Městský soud se otázkou nepřípustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu zabýval „okrajově“ a vycházel pouze z toho, že stěžovatelka neuvedla žádnou novou skutečnost.

[8] Dále stěžovatelka cituje judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se důvodu pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu a rekapituluje svůj azylový příběh. Nesouhlasí se zastavením řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neboť se cítí být ohrožena v souvislosti se svými dřívějšími projevy vůči zemi původu a její vírou. Dle stěžovatelky „nelze odhlédnout od celkového vývoje ve světě od vypuknutí válečného konfliktu na Ukrajině do současné doby.“ Dále namítá, že „za současného stavu dodržování lidských práv a základních svobod, nejen uvnitř jejího domovského státu ale i jeho vnější teroristické projevy, jsou stále se stupňující, a její obava není způsobila stagnovat a nemít žádný reálný důvod, a poté její opakovaná žádost nemůže být shledána nepřípustnou z těchto důvodů.“

[9] Kasační stížnost je dle stěžovatelky přijatelná, jelikož svým významem podstatně přesahuje její zájmy.

pokračování

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že stěžovatelka jen opakuje žalobní námitky a kasační stížnost je tak nepřijatelná. Dále rekapituluje průběh řízení a důvody, pro které shledal stěžovatelčinu žádost nepřijatelnou. Žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, případně ji zamítl jako nedůvodnou.

[11] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti. Nejvyšší správní soud přitom vyhodnotil kasační stížnost jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. Přijatelnost je obecně dána v případech, k nimž se judikatura doposud nevyjádřila, v nichž existuje judikatura rozporná (nejednotná), nebo je potřeba učinit judikaturní odklon. Dále přijatelnost zakládá rovněž zásadní pochybení krajského (resp. městského) soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (blíže viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 – 28, č. 4219/2021 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Ani jednu z těchto situací Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci neshledal. Pro úplnost lze dodat, že uvedená judikaturně ustálená kritéria přijatelnosti kasační stížnosti, vycházející z citovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, jsou použitelná i po novele § 104a odst. 1 s. ř. s., která s účinností od 1. 4. 2021 rozšířila okruh případů, při jejichž přezkumu zdejší soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (viz výše rovněž odkazované usnesení č. j. 9 As 83/2021 – 28).

[12] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Pokud by námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu byla důvodná, mohla by představovat důvod přijatelnosti kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud se však s tímto tvrzením neztotožňuje a přijatelnost kasační stížnosti v souvislosti s ním neshledal. Napadený rozsudek je řádně, srozumitelně a logicky odůvodněný, není vnitřně rozporný a městský soud v něm dostatečně vyjádřil svůj právní náhled na věc. Z napadeného rozsudku je zřejmé, proč městský soud nepovažoval stěžovatelkou tvrzené skutečnosti za nové ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, případně proč se nejedná o skutečnosti relevantní pro azylové řízení (viz odstavce 16, 17 a 20 napadeného rozsudku).

[13] Otázkou přípustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu a podmínkami jejího věcného posouzení se judikatura Nejvyššího správního soudu již zabývala. Pro přípustnost opakovaných žádostí je nutné, aby v konkrétním případě existovaly nové skutečnosti nebo zjištění, které musí mít určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Smyslem je na jedné straně umožnit nové posouzení v případech, kdy nové skutečnosti nebo zjištění mohou vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na druhé straně zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí (srov. rozsudky ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, či ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 325/2019-16, č. 4012/2020 Sb. NSS). Správní soud pak může zkoumat jen to, zda je závěr správního orgánu o nepřijatelnosti opakované žádosti správný, tedy zda je náležitě odůvodněno, že a) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, b) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a c) nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany (srov.

usnesení ze dne 30. 1. 2025, č. j. 8 Azs 273/2024-43, a rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS).

[14] Stěžovatelka v kasační stížnosti netvrdí, že by správní orgány nesprávně posoudily některou z podmínek přípustnosti opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany vymezených v předchozím odstavci, ale jen obecně poukazuje na situaci v zemi původu a opakuje důvody, které ji vedly k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Mimo jiné městskému soudu vytýká, že „*se zaměřil na absenci tvrzení nových skutečností*“; takový postup je však v souladu s výše citovanou judikaturou.

[15] V posuzované věci tak nevystala žádná otázka z oblasti práva hmotného či procesního, k níž by se judikatura Nejvyššího správního soudu dosud nevyjádřila nebo v níž by byla judikatura rozporná. Nejvyšší správní soud nezjistil ani žádné zásadní pochybení městského soudu při výkladu hmotného či procesního práva.

[16] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal žádný důvod přijatelnosti kasační stížnosti, a proto ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[17] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. (viz usnesení ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 – 33, část III. 4.; č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků.

[18] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o samotné kasační stížnosti bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po provedení všech nezbytných přípravných procesních úkonů. Za této situace by rozhodnutí o odkladném účinku bylo nadbytečné a neúčelné.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. července 2025

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu